

Đi thăm Hán Thành

Không biết tên tác giả

Chiếc Boeing 747 của hãng Hàng không United Airlines từ từ chuyển bánh chạy trên con đường nhựa dẫn ra phi đạo. Từng đợt phi cơ thương mại tiếp tục thay nhau cất cánh rời khỏi phi trường quốc tế Cựu Kim Sơn, bay ngược chiều gió nhẹ thổi vào từ vịnh. Chiếc phi cơ phản lực chở đầy hành khách, trong đó có vợ chồng sui gia của tôi là anh chị Bác sĩ H. cùng với Minh và tôi, đang chuẩn bị và sẵn sàng tại cuối phi đạo, chờ chỉ thị của đài không kiểm cho phép cất cánh. Trên chiếc máy bay, những hành khách thuộc mọi quốc tịch khác nhau, phần lớn là người Đại Hàn. Tất cả ghế ngồi trong khu vực "coach section" đều choáng hết, ngoại trừ chỗ dành cho hành khách hạng nhất là còn ghế trống mà thôi. Mọi người được lệnh của Phi công trưởng buộc chặt thắt lưng an toàn và rồi tiếng động cơ dữ dội của bốn máy phản lực dưới cánh phi cơ át hẳn tiếng ồn ào của hành khách. Dưới sức đẩy của ống máy phản lực, chiếc phi cơ tối tân khổng lồ bị bung thật mạnh về phía trước, từ từ bay lên khỏi phi đạo về hướng bầu trời màu xanh biếc trên cao.

Tia nắng ban mai trong một ngày thứ bảy của tuần lễ thứ hai tháng Năm, xuyên qua cánh cửa sổ nhỏ của chiếc máy bay khổng lồ. Tôi ngồi trên chiếc ghế phía trong cùng, gần cửa sổ nhìn ra ngoài, nắm chặt bàn tay trái của Minh, trong khi thân phi cơ rung lên nhẹ nhẹ. Rồi tôi bỗng cảm thấy người mình như bị nhấc lên khỏi mặt đất cùng một lúc với chiếc máy bay phản lực. Phía ngoài trời, dưới chiếc cánh trái to lớn của máy bay, từng đám mây mỏng màu trắng trôi nhanh về phía sau của chiếc phản lực cơ trên phi trình qua Hán Thành, Nam Hàn. Chiếc máy bay lượn vòng trên phi trường Cựu Kim Sơn rồi hướng ra biển Thái Bình Dương. Bờ biển California hiện ra phía dưới cánh bay, từng đợt sóng bạc đầu cuộn cuộn trên mặt biển màu xanh thẳm. Trong lời chào mừng hành khách của Phi công trưởng, ông Clark cho biết chuyến phi vụ không ngừng này sẽ bay đến Hán Thành, Nam Hàn trong vòng 11 giờ 40 phút với cao độ bay là 34000 bộ. Trong khi bay sẽ có hai bữa ăn chính và những đồ ăn chơi lót lòng do các chiêu đãi viên hàng không lo việc tiếp đãi. Thực đơn dành cho hành khách chọn gồm có hoặc là "beef steak" hay "chicken breast." Ngoài ra đủ loại rượu chất trắng, đồ sẽ được cung cấp cho khách đi trên chuyến bay của hãng Hàng không United Airlines này. Nước ngọt, cà phê, sữa tươi và nước trà sẵn sàng thường trực tại các quầy nước rải rác trong thân máy bay. Những chiêu đãi viên Hàng không trẻ đẹp rất lễ độ và hiếu khách, vui vẻ thành thạo và rất nhà nghề trong công việc tiếp đãi hành khách và làm cho mọi người cảm thấy vô cùng thoải mái.

Ông bà sui gia của tôi, Minh và tôi lần này đã quyết định bay qua thăm cháu gái mới sinh trong tuần lễ vừa qua. Cháu Lê Thanh Thủy Linh là con gái đầu lòng của con trai chúng tôi, Lê Bá Dũng và vợ Dương Hoàng Lan, con gái anh chị H. Thủy Linh sinh sớm hơn dự định đến 3 tuần lễ nhưng rất khỏe mạnh, Lan cũng thế, tình trạng sức khỏe bình thường, đã bình phục sau khi giải phẫu. Hai mẹ con đã nằm tại bệnh viện tại Hán Thành, Nam Hàn trong một tuần lễ để dưỡng sức và được Bác sĩ chăm sóc, dự trù sẽ về căn nhà mới thuê trong ngày mai khi chúng tôi đến Hán Thành. Tiếng nhạc nghe từ chiếc "headset" mang trên đầu, giữ tôi tỉnh ngủ hầu như suốt thời gian trong chuyến phi vụ. Bữa ăn với thực phẩm hâm nóng lại từ đông lạnh được để trên các khay nhỏ bằng "plastic". Tôi không cảm thấy đói, vì thế tôi không thích thú thưởng thức các loại thực phẩm mà tôi gọi là "thức ăn máy bay" này. Sau những bữa ăn, anh chị sui gia và Minh cố dỗ mình vào giấc ngủ bên cạnh tôi. Những hành khách khác di chuyển tới lui, ngoại trừ thỉnh thoảng Phi công trưởng cấm không cho rời ghế ngồi vì phi cơ đang bay qua những vùng không khí loãng trong không gian hay "turbulence". Phi trình của chuyến bay được theo dõi bằng máy điện toán "computer" và được trình chiếu trên màn ảnh trước mặt hành khách, ngay giữa các lối đi.

Thời gian trôi qua thật chậm, tôi cảm thấy không thoải mái trong chiếc ghế ngồi chật chội, mặc dù cố gắng tìm một vị thế ngồi khả dĩ có thể giúp tôi bớt mỗi lưng trong chuyến bay dài mà từ lâu nay tôi chưa hề đi kể từ khi qua tỵ nạn tại Hoa Kỳ vào tháng 8 năm 1975. Suốt thời gian 25 năm qua, trong đó tính đến 22 năm, tôi làm việc hùng hục và không đi du lịch đâu hết. Ba năm trước đây, khi tôi đi đến quyết định về hưu sớm từ công việc tôi đang làm và bỏ tất cả thì giờ vào thú vui viết lách, thỉnh thoảng Minh và tôi đi thăm viếng Trí, con trai chúng tôi và gia đình của Trí tại San Diego, California. Minh cũng đã có dịp trở về Việt Nam thăm mẹ già 81 tuổi vào năm 1996 và đang sống tại Huế.

Phi hành đoàn chiếu cuốn phim thứ hai khi phi cơ đạt đến điểm cực bắc của phi trình và bắt đầu đổi hướng tây- tây- nam về phía bán đảo Đại Hàn. Phim đang được chiếu có tựa đề là " The world is not enough", một loại phim "James Bond" mới nhất đã chiếu tại các rạp chiếu bóng "Potomac Mills theater", ở Virginia, gần nhà của chúng tôi. Tôi thức trọn gần hai giờ kế tiếp để xem cuốn phim khá hay với những đoạn phim rất hoạt động nhưng quá ồn ào với những tiếng nổ làm căng thẳng tinh thần.

Sau cùng, một giờ trước khi phi cơ đến thủ đô Hán Thành, các cô chiêu đãi viên mang ra cho mỗi hành khách món mì ly Nhật bản. Tôi đang phân vân cầm chiếc ly mì khô và chưa nghĩ ra cách thức làm thế nào để nấu tô mì này thì như là đọc được nghi vấn trong đầu tôi, cô chiêu đãi tươi cười đẩy chiếc xe nhỏ đến và lễ phép dùng bình nước sôi rót vào "tô" mì. "Thật là chu đáo", tôi tự nhủ thầm. Trên phi vụ của một hãng Hàng không nổi tiếng nhất của Hoa Kỳ mà dọn cho hành khách ăn mì gói thay vì "hamburgers" và "ham&cheese sandwiches" thì thật là đặc biệt. Đây không phải là nhận xét có tính cách chỉ trích mà là một sự khích lệ, vì tôi cảm thấy khỏe hơn sau khi thường thức ly mì nóng hổi mà tôi chắc chắn rằng những hành khách Á đông khác cũng cảm thấy như vậy.

Vào khoảng 15:45 chiều ngày chúa nhật, giờ địa phương (nhiều hơn Hoa Thịnh Đốn 13 giờ), chiếc phi cơ Boeing 747 từ từ đáp xuống phi trường quốc tế Kimpo tại Hán Thành, Nam Hàn. Hành khách vội vã rời máy bay, đi ra lấy hành lý và sẵn sàng sắp hàng dài, nối đuôi nhau đi ngang qua Sở Di Trú với các nhân viên Đại Hàn, mặt mày nghiêm nghị đóng dấu vào những giấy tờ khai báo đã được họ điền trước trên máy bay. Thế rồi, chúng tôi đẩy xe hành lý qua cổng của Quan thuế và ra phòng chờ đợi. Tại đây, Dũng đang đứng cầm chiếc máy quay phim, vừa thâu hình ba mẹ và bố mẹ Hoàng Lan, tươi cười đi bên cạnh xe "baggage". Hai chú tài xế, một lái xe cho Dũng và người thứ hai lái xe của "boss" Dũng, đưa hoa hồng tặng khách phương xa từ Mỹ quốc tới thăm Seoul, South Korea. Chúng tôi rất vui nhìn thấy cháu gái lần đầu

tiên và ôm cháu vào lòng. Thủy Linh rất xinh và dễ thương, khuôn mặt nhỏ nhắn và giống hệt cha Dũng của cháu, ngoại trừ chiếc mũi thì đúng là của Hoàng Lan.

Buổi sáng đầu tiên tại Hán Thành đầy nắng và mát rượi. Anh H. và tôi quyết định đi khám phá dãy phố buôn bán nhỏ hai bên lề đường, nằm cạnh khu nhà của Dũng một khoảng cách ngắn. Tôi còn muốn cho gân cốt dẫn nở một tí ti sau một đêm nằm ngủ trên tấm nệm trải trên sàn nhà bằng gỗ bóng loáng, theo kiểu Đại Hàn. Lâu lắm rồi kể từ ngày còn ở Việt Nam, nay mới lại nằm ngủ trên sàn. Bầu không khí ít ẩm ướt hơn ở Virginia trong mùa này làm cho chúng tôi thoải mái nhiều. Những cửa tiệm buôn bán dọc theo con đường xe hơi chạy hai chiều, gọi lại trong tôi hình ảnh Sài gòn trước tháng 5 năm 1975. Tiệm nhỏ nhắn, do gia đình làm chủ như tiệm bánh ngọt, chợ bán thực phẩm và những cửa tiệm bán tạp hóa. Những chiếc xe hơi vội vã chạy ngang qua, bóp còi

báo hiệu tránh những chiếc xe khác đang quẹo bất hợp pháp, tựa như cảnh tượng tại thành phố Sài gòn ngày nào.

Tôi không thấy những người ăn xin hoặc các tên du đảng trên đường phố. Những thanh niên trẻ âu phục chỉnh tề, cà vạt áo vét tông màu đen thẫm, vừa hời hã bước đi, vừa nói chuyện trên chiếc điện thoại cầm tay. Các cô thiếu nữ trong các váy đầm hay quần dài, áo sơ mi cũng đi vội vã, với chiếc điện thoại cầm tay để sát vào tai và các trẻ em học sinh, trong những bộ đồng phục ngay ngắn đầy màu sắc rực rỡ. Đây là cảm tưởng đầu tiên xâm chiếm tâm hồn tôi. Với ý thích muốn nhận xét và đánh giá trình độ dân trí của nước người, tôi cố tình tìm hiểu xem người Đại Hàn sống như thế nào và xã hội của nước này văn minh đến đâu. Mức sống của một quốc gia đã cải tiến chậm chạp từ trận chiến Cao Ly năm 1950-1952 và từ nền kinh tế khó khăn trong suốt thời hậu chiến của người Nam Hàn là một điều đáng khâm phục. Điều này đã được chứng tỏ qua sự khuếch trương và phát triển về mọi phương diện, qua thái độ lễ phép và hiếu khách của công dân nước này mà tôi đã có dịp tiếp xúc.

Đó là câu chuyện xảy ra vào một buổi chiều khi làn gió mát thổi vào thành phố từ hướng dòng sông chảy qua trung tâm Hán Thành và ánh nắng mặt trời không làm khó chịu 5 người du khách chúng tôi, đang đi tìm tiệm ăn có món thịt nướng BBQ Đại Hàn mà anh sui gia tôi thích ăn. Chúng tôi đi lui đi tới trong một khu vực buôn bán nhỏ, gần khu vực cổ kính có dinh thự của nhà vua Đại Hàn mà chúng tôi vừa đi thăm viếng. Chúng tôi quá mệt mỏi và gần như tuyệt vọng với ý định bỏ cuộc vì không tìm ra được nhà hàng ăn BBQ, không thể hỏi

ai được vì ngôn ngữ bất đồng, không nói được tiếng Đại Hàn. Có lẽ quan sát được cách thức tìm kiếm của chúng tôi là cứ đứng từ ngoài cửa sổ nhìn vào các hàng quán ăn rải rác hai bên vệ đường, từ đâu không biết, một người đàn ông Đại Hàn cao lớn tiến về phía chúng tôi đang tần ngần đứng bên đường. Ông này ra hiệu và nói được vài câu tiếng Anh, ngoắc chúng tôi đi theo ông ta, sau khi nghe tôi nói chữ "Barbecue". Ông ấy vui vẻ hướng dẫn chúng tôi vào tất cả các quán ăn

tận cùng trong những ngõ hẻm, ngừng lại hỏi chủ nhân các tiệm ăn xem có BBQ hay không, rồi lại tiếp tục đi khi được chỉ nơi có món thịt nướng này. Sau hơn mười phút hỏi thăm, chỉ chỗ, ra dấu hiệu và khom mình đi dưới các tấm vải đủ màu sắc treo trước các tiệm ăn nhỏ, sau cùng ông ta tìm được cho chúng tôi, một hàng ăn có bán thịt nướng. Chúng tôi rối rít cảm ơn và ông ấy vui vẻ chào từ giã giữa đám đông người Đại Hàn khác đang trở mắt nhìn chúng tôi. Ông ta đi khuất vào rừng người bản xứ, một công dân Đại Hàn mà chúng tôi không biết mặt, tình cờ gặp trên một ngõ hẻm trong thành phố cổ kính Hán Thành, một người dân bình thường Đại Hàn, đã trở thành một điểm son trên "web site" của tôi. Ông ấy không biết rằng ông đã đại diện dân Đại Hàn, nói lên với tôi, một người Mỹ gốc Việt Nam, du khách viếng thăm nước Cộng Hòa Nam Hàn, về sự tốt đẹp của dân tộc và quốc gia ông ta. Hành động hiếu khách đối với người ngoại quốc mà ông ấy đã chứng tỏ vào buổi xế trưa hôm ấy, còn hơn việc làm của những hướng dẫn viên nhà nghề Đại Hàn đã được huấn luyện và trả lương, với nhiệm vụ cố gắng đưa chúng tôi đến những thắng cảnh và di tích lịch sử đặc biệt của nước họ. Bởi vì tôi sẽ ghi nhớ "việc làm nhỏ với tấm lòng vĩ đại" kia hơn là những di tích cổ kính mà dân Việt Nam chúng tôi cũng có tương tự tại Hoàng thành của đất Thần kinh, Cổ đô Huế.

Trong những ngày kế tiếp, Minh và tôi tình nguyện ở nhà giữ Thủy Linh để cho anh chị sui gia và cô con dâu đi xem "show", ngắm cảnh và "shopping" tại Hán Thành. Tôi hoàn tất hai truyện ngắn bằng Anh ngữ: "Liên Đoàn Đặc Nhiệm Hồ Biển" và "Chuyến Hải Trình Định Mệnh" trong vòng 10 ngày. Suốt thời gian này, tôi thích thú ngắm nhìn và bế ẵm bé Thủy Linh những lúc tôi ngưng viết để nghỉ xả hơi. Cháu lớn nhanh và rất đẹp, sức nặng tăng thêm được khoảng hơn một "pound" trong thời gian ngắn. Rồi Dũng và Lan yêu cầu tổ chức một buổi ăn tối và mời tất cả bằng hữu của mình tại Hán Thành.

Buổi tiệc mừng ngày sinh của cô cháu gái dễ thương và xinh đẹp được tổ chức vào tối thứ bảy tuần lễ thứ hai của chuyến viếng thăm. Thức ăn Việt Nam được tài nấu nướng khéo léo của anh chị sui gia và Minh phụ giúp. Có chừng khoảng 15 khách đến tham dự buổi tiệc tại nhà Dũng và rất thích thú thưởng thức những món ăn do chủ nhà khoản đãi, đồng thời làm tăng thêm tình bạn sẵn có từ trước giữa những người này với Dũng và Lan. Một lần nữa, tôi rất khích lệ được gặp và nói chuyện với những người Đại Hàn này. Tôi đã nói cho họ biết lòng ngưỡng mộ của cá nhân tôi về tất cả những gì mà tôi đã chứng kiến trong hai tuần lễ thăm viếng của tôi vừa qua. Sự tiếp đãi, đức tính lễ độ và xã hội được tổ chức đàng hoàng của người Đại Hàn cũng như mức sống cao và lòng kiêu hãnh của mọi người dân của một quốc gia có tình trạng giống như nước Việt Nam nhưng đã hơn hẳn về mọi lãnh vực.

Trong tuần lễ sau cùng của cuộc thăm viếng này, ông bà nội ngoại của Thủy Linh lợi dụng thời gian còn lại tại Hán Thành để đi "shopping" và xem vài thắng cảnh với những người bạn mới Đại Hàn. Cô bạn đã giúp Lan và Thủy Linh từ giây phút ban đầu cũng là người hướng dẫn viên của chúng tôi và chú tài xế lái xe cho Dũng cũng rất là hiếu khách và đã giúp đỡ chúng tôi nhiều. Chúng tôi cảm kích về tình bạn cũng như

lòng tốt mà hai người này đã vui vẻ, thành thật dành cho chúng tôi. Hơn thế nữa, tôi phải thú thật rằng cách thức quản trị và điều hành xí nghiệp của người Đại Hàn đã làm tôi ngạc nhiên không ít. Với kinh nghiệm bản

thân từng là một Quản lý "Supermarket" lớn trong vòng gần 22 năm tại Hoa Thịnh Đốn và vùng phụ cận, tôi luôn luôn quan niệm và tin tưởng rằng, phục vụ khách hàng với lòng kính mến, ân cần, với sự tiếp xúc thành thật và đầy tình người là một trong những yếu tố quan trọng giúp cho xí nghiệp thành công. Tại Hán Thành, tôi đã nhận thấy yếu tố này được áp dụng hữu hiệu tại các cơ sở thương mại và các xí nghiệp buôn bán. Người Đại Hàn không những đã cung cấp dịch vụ một cách lễ phép và tốt đẹp, các tiệm của họ rất ngăn nắp và sạch sẽ gồm hàng trăm nhân viên trẻ tuổi trong đồng phục thẳng nếp, sẵn sàng cúi mình chào khách hàng một cách vui vẻ với nụ cười đón tiếp trên khuôn mặt rạng rỡ.

Trong khi các chủ nhân ông những xí nghiệp khác giới hạn số nhân viên giúp việc để tiết kiệm tiền thuê mướn và từ đó giảm thiểu dịch vụ dành cho khách hàng, thì trong các cửa tiệm ở Hán Thành, tại mỗi khu vực trong tiệm, mọi quầy hàng, đầy rẫy nhân viên vui tính chờ đón để tiếp tay với khách hàng của mình đi mua sắm thức ăn và hàng hóa. Chúng tôi đi vào một trung tâm buôn bán khổng lồ của công ty "Hyundai" tại thủ đô Hán Thành. - cổng xe cộ ra vào, nhiều cô gái trẻ đẹp, gọn gàng trong bộ đồng phục màu xám, vừa hướng dẫn giao thông, vừa cúi gập mình xuống chào chúng tôi khi chiếc xe hơi của chúng tôi chạy ngang qua. Bãi đậu xe dưới gầm tiệm thật lớn và được tổ chức một cách đàng hoàng với hàng chục thanh niên liên lạc với nhau bằng điện thoại cầm tay, điều hành và kiểm soát khu vực đậu xe.

Những người này sẵn sàng phụ giúp khách hàng lái xe ra vào bãi đậu đầy xe này.

Tuy nhiên giá cả thật là cao so với bên Mỹ. Những hàng hóa nhập cảng như là kính mát, đồ trang điểm của đàn bà, hàng hóa da thú và va li lại càng đắt hơn thường lệ. Minh xem thử giá bán của một chiếc nón giống y hệt từ màu sắc đến kiểu và sản phẩm, với chiếc nón Minh đang đội trên đầu. Minh quá đỗi ngạc nhiên vì giá tại đây mắc hơn 100 US dollars so với giá chiếc nón mà Minh đã mua vào khoảng 6 tháng trước tại tiệm Macys ở Springfield Mall tại Virginia. Trị giá của một "Fruit basket" cỡ lớn là 120 US dollars và một xách gồm 10 con cá khô màu vàng được bán với giá gần 100 Mỹ kim. Vì thế Minh và tôi cùng đồng ý sẽ "shopping" tại Hoa Kỳ và tốt hơn là giữ số tiền dự trữ chi tiêu, về sắm đồ đạc khi chúng tôi trở về bên đó. Nhưng Minh cũng mua một dây chuyền vàng nhập cảng, với giá tương đối phải chăng, làm quà sinh nhật cho Thanh Nhân, con gái đầu lòng của chúng tôi.

Sau một thời gian mua sắm và chi tiêu tại tiệm tạp hóa đồ sộ tại thành phố Hán Thành này, chúng tôi khởi hành về vùng quê, nơi có tiệm ăn nổi tiếng tại thành phố Kimpo, cách "downtown" Hán Thành khoảng chừng 30 phút lái xe. Tiệm ăn này chuyên môn về các món ăn nấu với đủ loại nấm, như nấm rơm, nấm đông cô, nấm mèo...tọa lạc trong thành phố nhỏ chỉ cách khu phi quân sự (DMZ), chia cắt Nam và Bắc Hàn không đầy 40 cây số. Trong lúc lái xe đưa chúng tôi đến tiệm ăn, cô Teresa, người hướng dẫn viên trẻ tuổi của chúng tôi, cho tôi biết vài phong tục, tập quán của người Đại Hàn, từ giá thuê nhà đất ở Hán Thành, đến niềm kiêu hãnh của dân Đại Hàn về những tiến triển khả quan của đất nước cô. Tôi hoàn toàn đồng ý với cô Teresa và không mấy ngạc nhiên khi nghe cô ta đề cập đến vấn đề trên.

Ngoài ra tôi cũng chẳng thấy một người ngoại quốc nào ngay cả trên "subway" hay các đại lộ thành phố. Anh ngữ không thông dụng ở đây do đó rất ít người hiểu tiếng Anh và tại các tiệm buôn bán, tôi cũng không thể trả tiền bằng đồng dollars của Mỹ. Càng suy nghĩ, tôi càng thấy buồn thấm thía cho nước Việt Nam của tôi khi nghe các Việt kiều về thăm quê nhà kể lại, về tình trạng hiện nay dưới chế độ Cộng sản của đất nước mình. Về một nền kinh tế sống nhờ cậy vào tiền bạc ngoại bang và khắp nơi, mọi người dân, già trẻ lớn bé đều bập bẹ nói tiếng Anh với lối phát âm không đúng và dùng ngoại ngữ này để làm phương tiện sinh kế trên các vỉa hè, đường phố bụi bặm. Thật đúng là

trái ngược với các quốc gia mà người dân có tinh thần tự trọng và hãnh diện về quốc ngữ của mình. Việt Nam dưới chế độ độc tài Cộng sản hiện nay đang tiến dần về sự phá sản và đang là một nước nghèo nhất thế giới, quá tuyệt vọng về mọi phương diện. Nam Hàn hình như muốn giữ vị thế đứng xa với các nước Tây phương về vấn đề truyền thống dân tộc và họ rất hãnh diện đã duy trì nền văn hóa, phong tục tốt đẹp của Nam Hàn. Và điều này quả thật đã làm cho tôi thán phục.

Chúng tôi vừa đến tiệm ăn chuyên về nầm, nằm trong một thành phố heo lánh, nhỏ nhắn phía tây phi trường Quốc tế Kimpo. Sự tiếp đãi chu đáo và ân cần một lần nữa làm tôi rất thích. Thức ăn được nấu ngay tại bàn chúng tôi ngồi với đủ loại nầm mà tôi đã thấy bán trong các cửa hàng thực phẩm bên Mỹ. Thịt, nầm và hành tây được xào và chiên, cơm nấu theo kiểu đặc biệt ngay tại chiếc bàn thấp lè tè. Trong khi ngồi trên chiếc thảm trên sàn nhà, chúng tôi thích thú thưởng thức món ăn nóng nhiều gia vị và có cơ hội ngắm phong cảnh từ chiếc cửa sổ mở lớn nhìn ra đồng ruộng lúa chung quanh tiệm ăn này. Dọc theo bờ của con sông lớn chạy từ Hán Thành xuống đây, một hàng rào dây kẽm gai chắc chắn và cao quá đầu người được dựng lên, làm tôi tưởng nhớ lại cuộc chiến tranh Việt Nam cách đây vừa tròn 25 năm. Cô hướng dẫn viên cho tôi biết là hàng rào kẽm gai này được xây cất với mục đích ngăn chặn sự xâm nhập của quân lính Cộng sản Bắc Hàn, thường có ý định len lỏi vào khu vực Hán Thành để phá hoại và khủng bố. Cô Teresa cho biết vào năm 1978, Nam Hàn đã khám phá ra con đường hầm, sau đó đặt tên là "Con đường hầm thứ 3" do Bắc Hàn đào xuyên qua khu phi quân sự với ý đồ xử dụng con đường hầm rộng lớn này để bắt ngờ tấn công Nam Hàn. Một lần nữa khi nghe kể chuyện này, kỷ niệm thời gian chiến đấu cho chính nghĩa và niềm tin lại trở về với tôi. Một nỗi buồn chợt dâng lên trong tâm khảm và vì thế, sau giây phút buồn bã này, tôi không còn thấy ngon miệng khi ăn những lát thịt bò chiên trên vỉ sắt và rời ngồi thẫn thờ như người mất hồn.

Đêm hôm đó, tôi bắt đầu đánh máy trên "keyboard" dòng chữ đầu tiên cho hồi ký này trong khi anh chị sui và Minh đã ngủ say. Không gian quá im lặng và tâm tư tôi đang thổn thức. Đây là lần đầu tiên trong suốt 25 năm xa cách quê hương, tôi có cơ hội ở tại một địa điểm gần đất Mẹ Việt Nam nhất, đang ngồi cô đơn trong đêm khuya tĩnh mịch tại một thành phố ngoại quốc xa lạ, nhớ về kỷ niệm dĩ vãng êm đềm. Thật đúng vậy, chỉ 5 giờ bay từ Hán Thành đến Huế, thành phố quê nội dấu yêu của tôi, bằng thời gian của một phi vụ từ Hoa Thịnh Đốn đến Cựu Kim Sơn.

Cô con gái thứ hai của chúng tôi, Thanh Trang vừa gọi điện thoại qua Hán Thành để cho biết tin về người bạn của gia đình vừa bị tử nạn tại Sài Gòn, khi cô này lái xe Honda cố gắng tránh né một người băng ngang qua đường, đầu đánh xuống vệ đường, lia trần sau một thời gian bị "coma". Tôi thẫn thờ trong giây lát với ý nghĩ trong đầu là nếu cô ấy sống tại Hoa Kỳ, có lẽ cô ấy sẽ không bị chết vì đi xe Honda, vì cô sẽ lái xe hơi. Tại Mỹ không có xe Honda chạy trên xa lộ, chỉ có xe hơi mà thôi và luật lệ giao thông rất gay gắt và kỷ luật, không như ở Sài Gòn. Nghĩ thật đáng thương cô bạn và đáng buồn cho đất nước Việt Nam, đã đi lùi lịch sử và dòng tiến hóa của nền văn minh thế giới, kể từ biến cố được các đồng chí lãnh tụ Cộng sản Bắc Việt Nam gọi là "chiến thắng của dân tộc".

Vài người bạn sau khi trở về viếng quê nhà, có lần nói với tôi là phải cần đến 45 năm nữa, nước Cộng hòa Xã hội chủ nghĩa Cộng sản Việt Nam mới có thể bắt kịp nền kinh tế mà Nam Hàn đang vui hưởng hiện nay. Quả thật là quá kinh khủng phải không bạn? Không hiểu các vị lãnh đạo của chính quyền Cộng sản đã áp dụng phương thức điều hành nào, đã áp dụng chính sách cai trị dân nghèo đói Việt Nam như thế nào để đưa dân tộc và quê hương đến tình trạng bê bối, kiệt quệ như thế này? Không biết quý vị đó có nhận thức sở dĩ họ bị thất bại là vì thiếu yếu tố đặc nhân tâm, không có tình người đồng chủng hay không? Như Thượng Nghị Sĩ McCain đã đưa ra nhận xét khi được mời trở lại Việt Nam và thăm viếng ngôi nhà tù gọi là "Hilton Hotel" mà ông đã bị Cộng sản Bắc Việt giam cầm trước đây. Các phóng viên nhà báo đã phỏng vấn ông McCain bên chiếc ghế trên vỉa hè thành phố vẫn được du khách ngoại quốc và dân "Saigonaises" còn gọi là Sài Gòn thay vì thành phố Hồ Chí Minh. Trong cuộc phỏng vấn diễn ra vào ngày 30 tháng 4 năm 2000 đó, họ yêu cầu ông cho biết cảm tưởng của ông về kết quả cuộc chiến Việt Nam trước đây 25 năm. Thượng Nghị Sĩ McCain đã không ngần ngại trả lời ngay: "*Wrong side won the war - Phe sai lầm đã thắng cuộc chiến*" và Việt Nam hiện nay đang bị phá sản vì tham nhũng, hối lộ và độc tài đảng trị.

Sáng ngày thứ sáu 26 tháng 5 năm 2000, một ngày trước khi chúng tôi từ giã cháu Lê Thanh Thủy Linh để trở về Mỹ quốc, Minh và tôi thức dậy thật sớm để đi bộ ra mua thịt bò và thịt heo tại tiệm "Supermarket" gần nhà. Bên cạnh trạm "Subway Secho", có hai tiệm bán thịt, một quầy thịt bán chung trong tiệm tạp hóa và tiệm kia chỉ bán thịt mà thôi. Giá thịt tại tiệm này tương đối rẻ hơn thịt bán trong Supermarket, nơi chúng tôi thường đi chợ gần nhà của Dũng. Tiệm bán thịt này nằm đối diện với tiệm ăn nhỏ "all you can eat Korean food", cách tiệm thịt và tạp hóa kia chừng 1 "block" trên cùng một phía, nằm sau lưng đường lộ chính, mà tôi đã có dịp đi ngang qua trong một buổi sáng tản bộ với đốc tờ H. Tôi cũng đã đưa Minh tới xem trong tuần lễ cuối của thời gian thăm viếng này. Tuy là giá rẻ nhưng vì xa nhà nên chúng tôi ít đến đây mua thịt. Còn bao nhiêu tiền Đại Hàn, Minh mua hết thịt bắp (skank meat) và thịt heo để nấu bún bò Huế đặc biệt mà Dũng rất thích, để nhớ cố

hương Huế thân yêu, có quán bún bò Mai Lợi quen thuộc ở đường Gia Long và tiệm bún bò nổi tiếng của Mụ Rót tại đường Chi Lăng, gần Phủ Thoại Thái của chúng tôi, tọa lạc bên cạnh bến Đò Cồn, đường Gia Hội. Một chuyến đi, nhiều kỷ niệm đẹp và hữu ích. Lúc nhỏ khi còn đi học tại quê nhà, tôi còn nhớ thầy giáo tiểu học có dạy học sinh rằng, "Đi một ngày, học một sàng khôn". Quả thật điều đó không sai chút nào cả, đối với trường hợp của tôi trong chuyến đi thăm cháu nội lần này. Tôi đã nhìn thấy nhiều cái hay và cái đẹp của xứ Nam Hàn, biết được lòng hiếu khách và tình bạn của người Đại Hàn cũng như thích thú với các món ăn tương đối khác lạ với khẩu vị người Việt chúng ta.

Tôi cảm ơn các người bạn Đại Hàn ở Hán Thành đã dành nhiều cảm tình cho chúng tôi. Tuy nhiên, tôi vẫn tin tưởng rằng: "*Quê hương mình luôn luôn vẫn là nơi đẹp nhất*", kể cả quê hương thứ hai của tôi, "*there were no places like home*". Tôi đã nhận thức điều đó và cảm thấy rất may mắn được sinh sống tại Hoa Kỳ, qua kinh nghiệm thâm thập được sau ba tuần lễ thăm viếng cháu nội gái tại Hán Thành vừa qua.

Hán Thành ngày 27 tháng 5 năm 2000